

V. 2. BOHUSLAV SEZNAMUJE ADAMA S PROSTŘEDÍM

Přichází Bohuslav, bere Zénóna zprava za ramena a jemně odvádí pryč od Adama na místo, kde sám původně stál, tj. pravý zadní roh.

Bohuslav (k Zenonovi, uklidňujícím hlasem): „Už to bude dobré, nechte to být.“

Zenon: Zoufale, ale zároveň jako by vkládal do Bohuslava naději, důvěřoval mu.
„Ale... Ta polovina!“

Bohuslav: Chlácholivě, nedělá to poprvé... „Ano, zatracená polovina, že? Poplácá Z. po ramenou. Co kdybyste teď zase zkusil ten stadion, stejně ho nikdo pořádně nechápe.“

Gavagai: Přiskáče za nimi, Adam se jen dívá. „Gavagai!“

Zenon bezradně usedá, Bohuslav se vrací k Adamovi doprostřed dopředu, tj. Adam vlevo, B. vpravo.

Bohuslav (k Adamovi): Symbolicky rozpráhne ruce. „Inu, omluvte poněkud rozpačité přijetí. S nezbytnou trochou ironie bych vás rád uvítal mezi námi.“

Adam: „A kde to vlastně je, pauza, stále se obezřetně rozhlíží kolem: to mezi námi?“

Bohuslav: „Přeci v internačním zařízení pro filosoficky unavené.“ Během repliky složí ruce za zády a mírně Adamovi pokyne hlavou.

Adam: Šokovaně, odklonem naznačí zděšení. „To jako... v blázinci?“

Pominutý: „Narggghhhh!“

Adam (přesvědčeně): „Ale já nejsem blázen!“ Ukazuje rukama.

Bohuslav (křičí, chytá se za hlavu, zmítá sebou): „JÁ TAKÉ NE!“

Bohuslav (náhle zcela klidný, podává mu ruku, obzvláště klidnou intonací): „Jmenuji si Bohuslav.“

Další repliky nějak, teď už mi chybí inspirace.

Adam (dává mu svoji): „Adam, těší mě.“

Gavagai (nyní zcela u nich): „Gavagai!“

Adam: „Prosím vás, Bohuslave, co je tohle za lidi?“

Bohuslav: „Další oběti zlovolného spiknutí, pochopitelně.“

Adam: „Spiknutí? sápe se po něm gavagai, Adam se brání „Jedeš! Tenhle taky?“

Bohuslav: „Ano. Ubožák, myslí si, že je králík. Nebo nezaměnitelný stav králíka, nikdy jsem si tím nebyl úplně jistý.“ *Přejde k Zenonovi, Zenon zatím hodí po nihilistovi želvu, když jej trefí, bezradně rozhodí rukama a truceje.* „Zde náš přítel – toho již znáte – si poněkud příliš potykal se Zenonovými aporiemi. Táhle nihilista je přesvědčený o tom, že neexistuje, ten druhý se jal zase v přesvědčení, že neexistuje nic mimo něj.“ *Solipsista zakopne o nihilistu. Bohuslav zamýšleně pokračuje* „Přičemž zde je třeba s politováním konstatovat, že ti dva se vskutku hledali, dokud se nenašli.“

Pominutý: „Aaaarrghh!“

Bohuslav: „Aha, jistě. Poslední z nás poněkud přecenil své možnosti, když se svépomocí pokusil vyřešit... pé el.“

Adam: „Pé el?“

Bohuslav: „A za co zavřeli vás, Adame?“

Adam (vyhýbavě): „Já vlastně ani nevím. Pokoušeli se mi to vysvětlit, ale pochopil jsem z toho jen pauza, stydlivé sklonění a odvrácení hlavy, blbý jak baklažán.“

Bohuslav: „Stal jste se součástí spiknutí.“

Adam: Nesměle, nevěřičně - „opravdu nejsem baklažán?“ Otáčí se zpět k B.
„Vážně?“

Bohuslav: „O tom nemůže být pochyb.“ Opět ruce za zády, tónem toho, kdo všemu rozumí.

Předchozí replika by měla být pronesena značně paranoidně, případně nějakým jiným gestem by měl Bohuslav vzbuzovat pochybnosti o své přičetnosti, aby Adama oprávnnil k následující otázce.

Adam: „Aha... éé... Bohuslave. Neřekl jste ještě, proč jste tu vy.“